

Καὶ κόρη μιὰ
Στὴν ἐρημιὰ
Ποῦ τὴν αὐγὴ θαμβώνει,
Ῥίχτει ῤματιὰ,
Καὶ σαΐτιὰ
Τὰ στήθη τῆς πληγόνει.

— Κόρη ξανθὴ,
Δὲς πῶς ἀνθεῖ
Τὸ δάσος καὶ οἱ κάμποι
Καὶ στὸ βουνό,
Τὸ πρωῒν
Μαργαριτάρη λάμπει.

Καὶ σὺ γιατίι,
Ὡσὰν αὐτὴ
Τὴν νεκρικὴ λαμπάδα
Εἶσαι ὡχρὴ,
Σὰν νὰ σὲ χρῇ
Τοῦ χάρου ἢ χλωμάδα;

— Ἄλλη καρδιά
Σὰν τὰ κλαδιά
Ἀνθεῖ καὶ λουλουδιζει,
Ποῦ ἡ δροσὰ
Μὲ τὰ χρυσὰ
Νερά τῆς τὰ ποτίζει.

Πόνοι πικροὶ
Μέσ' στὴ νεκρὴ
Καρδιά μου κοίτη χτιίζουν,
Σὰν στὴ σπηλιὰ
Ποῦ τὰ πουλιά
Τὰ ἔρμα ξενυχτίζουν.

— Κόρη ξανθὴ,
Πρὶν μαρानθῇ
Τὸ δροσερὸ λουλούδι,
Θὰ σὲ γυρνᾷ
Ἐπὶ σκοτεινὰ
Τοῦ χάρου τὸ τραγοῦδι.

Καὶ τώρα νὰ
Ποῦ ἀρχινᾷ
Ἡ γῆ νὰ κιτρινίζει,
Καὶ μόνον μιὰ
Στὴν ἐρημιὰ
Νεράϊδα τριγυρίζει.

Καὶ γοερὰ
Μέσ' στὰ νερά
Τοῦ ποταμοῦ στεναίνει,
Καὶ τὰ παιδιὰ
Στὴ λαγγαδιὰ
Ξαφνίζει καὶ τρομάζει.

Εἰς τὴν θέαν σου, παρθένε, ἡ ζηλότυπος μου Μοῦσα
Ἐδραπέτευσε δρομαία πρὸς ἐρήμους σκοτεινάς,
Κ' εἰς τὴν θλίψιν τῆς τὸν νέον ἐραστὴν τῆς λησμο-
νοῦσα,
Μελεάσματος, ἀφῆκε τὰς χορδὰς τοῦ ὄρφανός.

Λάβε, λάβε, σὺ, τὴν θέσιν τῆς δραπέτιδος ἐκεῖνης,
Ὡ θεότης λαμπροτέρα τῶν Νυμφῶν τοῦ Παρνασσοῦ!
Κ' εἰς τὴν ὄρφανὴν μου λύραν φθόγγους ἀρχισε νὰ
χύνῃς,
Κ' εἰς τὸ μέτωπόν σου φόρει σέμμα δάφνης καὶ κισσοῦ.
Σύρος Ὁ αὐτός.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΛΕΒΑΣΣΩΡ ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΧΕΙΘΝ.

Ὁ κύριος Λεβασσῶρ εἶναι σήμερον ὁ βασιλεὺς τοῦ ἐν Παρισίοις κωμικοῦ θεάτρου, λέγεται δὲ ὅτι ἀπεφάσισε νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὴν σκηνὴν, ἵνα τέρπῃ τοὺς κύκλους τῶν συναναστρωφῶν, δεκαπλασιάζων τὰς χάριν εὐεργετημάτων γινομένης συνεισφοράς. τοῦτο δὲ τιμᾷ τὸν πνευματώδη ὑποκριτὴν καὶ τὴν ἐμπορικὴν οἰκογένειαν, ἀφ' ἧς κατὰ γεται.

Ὁ κύριος Λεβασσῶρ, μῖμος ἀπαράμιλλος καὶ ῥωμαλέος, εἶναι νέος Πρωτεύς ἀλλάσων θαυμασίως τὴν ὄψιν καὶ τὴν φωνήν, τὸ ὕφος καὶ τὰ κινήματα, τοὺς τρόπους τοῦ καὶ ἑαυτόν. Τὸ δὲ προτέρημα εἶναι τοιοῦτον, ὥστε ἀδύνατον μὲν εἶναι νὰ ὀρισθῇ, δυσκόλως δὲ τις τὸ ἐννοεῖ ἐὰν δὲν τὸν ἴδῃ, καὶ ὅπως δώσωμεν μικράν τινα τῆς ἐπιτηδειότητός τοῦ ιδέαν, προσφεύγομεν εἰς τὴν διήγησιν ἐνὸς κατορθώματός τοῦ. (*)

Εἰς ἓνα τῶν εὐγενῶν κύκλων ἐσχάτως, ἡ κομψὴ οἰκοδέσποινα κυρία Ρ... διένειμε μειδιῶσα εἰς τοὺς φίλους γραμμάτια λαχείου, δι' ἐλεημοσύνην προσδιορισθέντος, καὶ οἱ ἐλεήμονες συνδρομηταὶ ἦσαν περὶ τοὺς ἑκατὸν, προσδοκῶντες, διὰ τῆς φαντασίας, τὴν κτῆσιν τῶν ὡραίων κερδῶν τοῦ λα-

(*) Ἰκανώτατοι περὶ τὴν μιμικὴν ἦσαν οἱ ὀρχησταὶ τῶν ἀρχαίων. Πρέσβυς τις τοῦ κατὰ τὸν Πόντον βασιλέως, ἐξήτησεν ἀπὸ τὸν Νέρωνα νὰ τῷ χρησθῇ ἓνα ὀρχηστὴν, ἐρωτηθεὶς δὲ εἰς τί ἡδύνατο νὰ τῷ χρησιμεύσῃ, ἀπεκρίθη. « Προσοίκους βαρβάρους ἔχω, οὐχ' ὁμογλώττους καὶ ἐρμηνέων οὐ βᾶδιον εὐπορεῖν πρὸς αὐτούς· ἦν οὐντινος δέωμαι, διανεύων οὗτος ἕκαστά μοι ἐρμηνεύσει ». Ἄλλος δὲ τις βάρβαρος ἰδὼν ὀρχηστὴν πέντε δράματος πρόσωπα παραστήσαντα ἐπιτυχῶς, ἐπεφώνησεν. « Ἐλελήθεις, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολὺ δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. »

χείου, ἄτινα, κυμψά καὶ ποικίλα, διετάσσοντο ἐπὶ τραπέζης, ὑπὸ χνούμενα εἰς μὲν τοὺς τυχεροὺς τὴν αἰμοιδὴν τῆς ἀγαθοεργίας των, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς τὴν ἐκ ταύτης πηγάζουσαν εὐχαρίστησιν.

Ἀλλ' ἐνῶ ἡ κλήρωσις ἡτοιμάζετο μία μόνη λέξις ἀπαίσιος καὶ φοβερά, ἀνέτρεψε τῆς συναναστροφῆς τὴν εὐθυμίαν.

— Ὁ ὑπαστυνόμος !

Καὶ ἀληθῶς σύννους καὶ σοβαρὸς τις κύριος εἰσέρχεται, περιβεβλημένος τὴν στολὴν τοῦ ὑπαστυνόμου. Ἡ μὲν οἰκοδόσποινα ὠχρίσθ', οἱ δὲ φίλοι, ἐκστατικοὶ βλέποντες ἀλλήλους, ἀκούουσιν, ἐν μέσῳ σιωπῆς πηγεῖας, τὸν ἐρεξῆς διάλογον.

— Κυρία, ἔχετε λαχεῖον ἐδῶ ;

— Ὁρισμένον δι' ἐλῆν, κύριε.

— ἔχετε ἄδειαν . . . τῆς ἐξουσίας ;

— Δὲν ἐσκέφθην ποσῶς περὶ τούτου· καὶ διὰ τί ;

— Ὁ νόμος, κυρία, ὁ νόμος εἶναι ῥητός.

Καὶ ὁ ὑπαστυνόμος σὺρων ἐκ τοῦ κόλπου του τὸν Κώδικα τῆς νομοθεσίας, ἀναγινώσκει μετ' ἐπισημότητος τὰ ἄρθρα τὰ ἀπαγορεύοντα πᾶν λαχεῖον, πᾶν τυχερὸν παίγνιον ἀνεξαίρετως.

— Ἀλλὰ, κύριε, καὶ ἄλλοτε καὶ πολλάκις ἐπλήρωσα τοιαῦτα λαχεῖα, τοῦτο δὲ γίνεται ἀπανταχοῦ τῶν Παρισίων . . .

— Κακὸν καὶ ὀλέθριον ! . . . εἶναι διὰ τοῦτο ἀναγκαία ἡ ποινὴ πρὸς παραδειγματισμόν !

Καὶ μετρῶν διὰ τῆς διόπτρας τὴν οἰκοδόσποιναν καὶ τοὺς περιστῶτας, κρατῶν τὴν δεξιάν εἰς τὴν ὀσφύν, ἐπὶ τὸ ῥητορικώτερον, ἀρχίζει ἀγόρευσιν πολὺλογον περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ἐνισχύειν τὸν νόμον, τὴν τάξιν, τὰ ἥθη καὶ ὅλον τὸν λοιπὸν ὄχλον τῶν μεγαλοπρεπῶν λέξεων. Τέλος ἐπέρανε τὸν λόγον τοῦ ἀναγγέλλοντος ὅτι θέλει ἔλθει δικαστικὸς κλητὴρ νὰ κατασχῇ τὸ λαχεῖον, καὶ τοὶς χειρετήσας ἀναχωρεῖ καὶ ἀρνεῖται ἐμβρόντητον τὴν συναναστροφὴν.

Ἀλλὰ μόλις παρήλθον πέντε λεπτά, εἰσέρχεται ὁ κλητὴρ ἐν μεγάλῃ στολῇ. καὶ ὁ μὲν τρόμος διαδέχεται τὴν ἐκπληξιν, αἱ δὲ κυρίαι φεύγουσιν ἀλλαχοῦ. Οἱ ἄνδρες ὁμῶς ἐπιχειροῦσιν ἀντίστασιν καὶ ἰδοὺ λογομαχίαι καὶ σαρκασμοί, ὅθρεις ἐπὶ τέλους καὶ ξυλοκοπήματα . . . πρωτόκολλα λοιπὸν συντάσσονται κατὰ τῶν ἐνόχων, καὶ ἐπὶ τέλους ὁ κλητὴρ ἀποβαλὼν τὴν ὑπομονὴν του, γνωστοποιεῖ ὅτι καλέσας ἐνόπλιον δύνανται θέλει τοὺς πέμψει εἰς τὴν φυλακὴν.

Καὶ ὁ δικαστικὸς κλητὴρ ἐξέρχεται μεγαλοπρεπῶς . . . ἡ ἥττα τῶν φοροδεῶν εἶναι πλήρης, οἱ δὲ ἄνδραιοι ὁμνύουσι φοβερά, ἡ νὰ ἀποθάνωσιν, ἡ νὰ νικῶσιν καὶ ἐτοιμάζονται ἡδυνά ὀχυρωθῶσιν . . .

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον γέλως γενικὸς, γέλως ἀκράτητος διεδόθη εἰς τὴν συναναστροφὴν, ὅτε ἐπεφάνη, χάριν συλλήψεως τῶν τολμητιῶν, ἡ ἐνοπλος δύναμις συγκειμένη μὲν ὑπὸ δύο ὑποκριτῶν τοῦ

θεάτρου, ὀδηγουμένη δὲ ὑπὸ μόνου ἐνὸς ἀρχηγοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὸν ὑπαστυνόμον καὶ τὸν κλητῆρα, τουτέστι τοῦ ἡθοποιοῦ Λεβασσώ.

Αὐτὸς λοιπὸν πιάξας καὶ τὰ δύο πρόσωπα, προειμιάσθη οὕτω τὰς μετὰ ταῦτα εὐθύμους σκηνας καὶ τὰ ἄσματα καὶ τοῦ λαχείου τὴν κλήρωσιν ἐπιταθεῖσαν μέχρι τῆς δευτέρας τοῦ μεσονυκτίου.

‘Ο Βολταῖρος καὶ ὁ ‘Ρουσσώ.

Ἐρωτηθεὶς ποτε ὁ Βολταῖρος παρὰ τοῦ ‘Ρουσσώ νὰ εἴπῃ τὴν γνώμην του περὶ μιᾶς ᾠδῆς τοῦ ἐπιγραφομένης τῇ Ἀθανασίᾳ, ἀπεκρίθη· πιστεύω ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δὲν θέλει φθάσει εἰς τὸν τόπον ὅπου προσδιωρίσθη.

Εἰδοποιήσεις

Πολλοὶ τῶν συνδρομητῶν δὲν ἐπλήρωσαν εἰσέτι τὴν συνδρομὴν των ἐνῶ τὸ 6 ἔτος τῆς Εὐτέρπης λήγει μετὰ τὸ 24 φυλλαδίον. Ἐννοοῦσι βεβαίως οἱ ΚΚ. οὗτοι τὸ ἄτοπον τῆς τοιαύτης καθυστέρησης. Παρακαλοῦνται ὅθεν νὰ μᾶς ἐμβάσωσι τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς, ἄλλως τε εἴμεθα ἀναγκασμένοι νὰ ἀπαιτήσωμεν αὐτὰ δι' ἄλλης ὁδοῦ.

Οἱ πλείστοι τῶν ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων συνέτρεξαν τὴν Εὐτέρπην διὰ τῆς προθυμίας των περὶ τε τὴν εἰσπραξίν καὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν χρημάτων· εὐγνωμονοῦμεν πρὸς αὐτούς· ὀλίγοι μόνον ἐξ αὐτῶν καὶ οὗτοι εἰδικοί ἐπιστάται, καταχρώμενοι τῆς θέσεώς των, οὐ μόνον κατακρατοῦσιν αὐθαιρέτως ξένα χρήματα, ἀλλ' οὐτ' ἀπαντῶσιν εἰς τὰς ἐπιστολάς μας· εἴμεθα ἀναγκασμένοι, ἂν μέχρι τοῦ 24 φυλλαδίου δὲν μᾶς ἀποστείλωσι τὰς εἰσπραχθείσας συνδρομάς, νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματα αὐτῶν, καταγγέλλοντες τὸ ἀξιοποινὸν τῆς πράξεως εἰς τὴν προϊσταμένην των ἀρχήν.

Ἡ Διεύθυνσις.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Οἱ Χρυσοθήραι, συνέχεια. Ἡ Μετάνοια, συνέχεια. Ἡ Παναγία τοῦ Τάσσου συνέχεια. Ἡ κυρία Μαρινιάν, συνέχεια. Ῥωσσία καὶ Ῥώσοι συνέχεια. Βιογραφία Θεοβάλδου.

Ποιήσεις· ἐλεγείον, ἡ ἀναχώρησις τῆς φίλης, ἡ κόρη τῶν ἀγρῶν.

Ποικίλα. Ὁ ἡθοποιὸς Λεβασσώ· ἀνέκδοτον.

Εἰκονογραφίαι. Ἡ νύξ, Ο. . . .